



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Ing. P.M.**, bytem ..., *zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem, se sídlem Domažlice, náměstí Míru 143*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **4. 2. 2016**, čj. **ŽP/1531/16**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 17. 4. 2016, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“) doručenou dne 18. 4. 2016, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2016, čj. ŽP/1531/16 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozhodnutím Městského úřadu Horšovský Týn (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*městský úřad*“) ze dne 25. 11. 2015, čj. MUHT 10920/2015 (288/2014 ŽP/TÝ) (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) bylo rozhodnuto tak, že žalobce jako zemědělský podnikatel (dále jen „*chovatel*“) neučinil v době od 22:00 hod. dne 26. 6. 2014 do 12:00 hod. dne 27. 6. 2014 opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat (skotu). V této době unikl skot z pastviny chovatele na soukromý pozemek jiného vlastníka za domem čp. 12

v obci X, p. č. dle X v k. ú. X. Došlo tak k nesplnění povinnosti plynoucí z § 11 odst. 2 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon na ochranu zvířat proti týrání*“), a tím ke spáchání správního deliktu podle § 27a odst. 4 písm. e) tohoto zákona. Za tento delikt byla chovateli v souladu s § 27a odst. 20 písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání uložena pokuta ve výši 7.000,- Kč (výrok I.). Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč (výrok II.).

K žalobcovu odvolání bylo napadeným rozhodnutím v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), do prvoinstančního rozhodnutí ve výroku I. mezi slova „z pastviny chovatele“ a na „soukromý pozemek“ vložen text: p. č. X v k. ú. X; uložená pokuta byla snížena na 3.000,- Kč. Ve zbytku bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Správní řízení je upraveno správním řádem.

Práva a povinnosti fyzických a právnických osob na úseku ochrany zvířat proti týrání, včetně požadavků na jejich kvalifikaci a odbornou způsobilost a další požadavky a podmínky ochrany zvířat upravuje zákon na ochranu zvířat proti týrání.

[III] Žaloba

Žalobce namítal nezákonnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí pro důvody, který uplatnil již jako důvody odvolací v doplnění svého odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tj. že podle § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako chovatel hospodářských zvířat dopustí správního deliktu tím, že neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat.

Ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není uvedeno, že by žalobce, který je tam označován jako „Zemědělský podnikatel Ing. P.M., IČO: X, se sídlem ..., ... (dále jen „chovatel“), neučinil příslušná opatření jako chovatel hospodářských zvířat. K tomu, aby se podnikatel, byť je podnikatelem zemědělským, dopustil zmiňovaného správního deliktu, musí být chovatelem hospodářských zvířat a taková skutečnost musí být uvedena ve výroku rozhodnutí. Jestliže prvoinstanční správní orgán ve výroku I. svého rozhodnutí neuvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu jako chovatel hospodářských zvířat a není tam uvedeno ani to, že se jednalo o hospodářská zvířata (skot) chovaná žalobcem, a nápravu neučinil ani žalovaný, je napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím nezákonné.

K tomu žalobce dodal, že vůbec nejde o formalismus. Chce-li stát někoho trestat, musí především stát prostřednictvím moci výkonné dodržovat své povinnosti stanovené Ústavou, Listinou základních práv a svobod a zákony. Státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsobem, který stanoví zákon. Není to osoba stojící vně správy, kdo by měl prokazovat, že se nedopustil nějakého jednání, respektive správního deliktu. Naopak, je to

úředník jako reprezentant výkonné státní moci, kdo musí prokazovat jednání osoby stojící vně správy a její odpovědnost.

Žalobce nadále trval na tom, že mj. i v inkriminované době, tedy od 22:00 hodin dne 26. 6. 2014 do 12:00 hodin dne 27. 6. 2014, jím byla jako chovatelem ve vztahu k jím chovanému skotu učiněna nezbytná opatření k zabránění úniku tohoto skotu z části pastviny pro skot vyhrazené, a to ohrazení této části pastviny v místech neopatřených oplocením funkčním a spolehlivě účinným elektrickým ohradníkem.

Žalobce nadále namítal, že v řízení o správním deliktu nebylo ze strany správních orgánů zjištěno, natož aby bylo prokázáno, že od 22:00 hodin dne 26. 6. 2014 do 12:00 hodin dne 27. 6. 2014 žalobce neučinil opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat (skotu) a že by v této době unikl skot z jeho pastviny na soukromý pozemek jiného vlastníka za domem čp. 12 v obci X, p. č. dle X v k.ú. X, tedy že by žalobce porušil nějaké své zákonné povinnosti (§ 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání) a že by se dopustil správního deliktu podle § 27a odst. 4 písm. e) téhož zákona.

Napadené rozhodnutí je tedy nesprávné a nezákonné, pokud jím bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí. Správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že z oznámení Policie ČR, obvodního oddělení Holýšov, ze dne 23. 7. 2014, jehož součástí je úřední záznam o porušení zákona ze dne 27. 6. 2014, fotodokumentace a úředního záznamu ze dne 22. 7. 2014, vyplývá, že v době od 22:00 hodin dne 26. 6. 2014 do 12:00 hodin dne 27. 6. 2014 vnikl žalobcův skot na soukromý pozemek za domem čp. 12 v obci X pozemek X (minimálně v této době se tedy skot nacházel mimo pozemek, který je užíván k jeho chovu) a že pozemek pastviny pro skot není oplocen, ani opatřen ohradníkem, hranici předmětných pozemků tvoří jen nefunkční vodní náhon.

Žalobce namítal, že z podkladů zmiňovaných prvoinstančním správním orgánem rozhodně nevyplývá to, co správní orgány uvádějí, respektive na čem staví svá rozhodnutí, tj. že v době od 22:00 hodin dne 26. 6. 2014 do 12:00 hodin dne 27. 6. 2014 vnikl žalobcův skot na soukromý pozemek za domem čp. 12 v obci X, respektive že minimálně v této době se skot nacházel mimo pozemek, který je užíván k jeho chovu. Toto je naprosto nepodložený závěr správních orgánů, který nemá oporu ve spisu ani v dokazování a je v rozporu s realitou.

Správní orgány obou stupňů vůbec nezjišťovaly ani nezjistily, jaký pozemek či jeho část, nebo jaké pozemky či jejich části, jsou užívány k chovu skotu ze strany žalobce. Jestliže správní orgány nezjišťovaly a nezjistily, kde měl žalobce v inkriminované době umístěn a zabezpečen jím chovaný skot, jsou zcela irelevantní jejich nepodložené úvahy o tom, že pozemek pastviny pro skot není oplocen ani opatřen ohradníkem a že hranici pozemků tvoří jen nefunkční vodní náhon. Správní orgány si měly v první řadě udělat jasno v pozemkových parcelách na inkriminovaném místě, což zjevně neučinily, a tomu odpovídají i jejich nesprávné a nepodložené úvahy, na nichž se za každou cenu snaží dosáhnout toho, aby byl žalobce nucen platit pokutu. Kde vzal žalovaný podklady pro změnu prvoinstančního rozhodnutí tak, jak uvádí ad I. žalobou napadeného rozhodnutí, vůbec není zřejmé a rozhodně tak po právu nemohl učinit bez toho, aby před vydáním napadeného rozhodnutí vyrozuměl

žalobce a umožnil mu se před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení vyjádřit k novým podkladům a uplatnit svoji obhajobu.

Z podkladů a provedených důkazů se jednoznačně podává, že policisté ani nikdo jiný, tedy ani žalovaný, v rozhodné době nezjišťoval, zda žalobce učinil nebo neučinil nezbytná opatření k zabránění úniku skotu z pastviny, tedy z ohrazené části pozemku, kde byl skot v inkriminované době umístěn, a nikdo nejpozději dne 27. 6. 2014 do 12.00 hodin ani v nejbližší době poté nezjišťoval a nezjistil, že by bylo oplocení a elektrický ohradník okolo části pozemku, kde byl tehdy umístěn skot, nějak porušen nebo že by byl elektrický ohradník nefunkční. Přestože žalobce uplatnil tuto námitku i v odvolacím řízení, žalovaný se k tomu nevyjadřuje, což má samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Podle názoru žalobce nebylo v řízení před správními orgány spolehlivě zjištěno a prokázáno ani to, že na pozemku p. č. X v k.ú. X byl skot, natož pak aby bylo prokázáno to, že se jednalo o skot žalobcův, jak nepodloženě tvrdí správní orgány obou instancí a staví na tom svá rozhodnutí.

Prvoinstanční správní orgán uvádí, že na pozemku p. č. X v k. ú. X byly poškozeny dřeviny okusem do výše dospělé krávy, na povrchu terénu byly patrné otisky kopyt sudokopytníků a exkrementy skotu, přes pozemek náhonu byla skotem ve vegetaci vyšlapaná trasa a pobytové stopy patří jednoznačně skotu, což vše má být nezvratně prokazováno fotodokumentací pořízenou policisty a svědeckými výpověďmi policistů. Z fotodokumentace pořízené policisty dne 27. 6. 2014 před 15:00 hod. se však nepodává, že by se na pozemku p. č. X v k.ú. X nacházel právě trus kravský a rozhodně nejde o trus čerstvý, vyprodukovaný před maximálně sedmnácti hodinami, tedy v době od 22.00 hodin dne 26. 6. 2014. Z fotodokumentace taktéž nelze zjistit, zda jde o trus zanechaný tam zvířaty nebo zvěří nebo o trus třeba i skotu donesený člověkem a shozený na pozemek. Z fotografií poškozených stromků a vegetace není vůbec možné spolehlivě dovodit, že jejich poškození způsobily právě krávy, že šlo o poškození až do výšky dospělého skotu a že k zadokumentovanému poškození došlo právě v době od 22:00 hodin dne 26. 6. 2014 do 12:00 hodin dne 27. 6. 2014, jak zcela nepodloženě dovozuje a staví na tom své rozhodnutí správní orgán první instance, které žalovaný zcela nekriticky potvrzuje a staví na tom i napadené rozhodnutí.

U vzrostlejšího ořechu jsou polámané jen větve u kmene pod korunou, ve spodní části nacházející se rozhodně pod úrovní kravské hlavy, lomy silnějších větví připomínají spíše jejich ulomení člověkem než poničení skotem, a zvláštní je i to, že z ulámaných větví nejsou okousány listy a vesměs tyto větve leží u kmene stromku. Operuje-li tedy prvoinstanční správní orgán skutečnostmi obecně známými, pak právě jemu by mělo být záhadou, jak to skot provedl. Na druhém ořešáku je vidět jen vylomení již dříve zničené větve, kdy opět vůbec nelze dojít ke spolehlivému závěru, že tuto větev vylomily krávy. Mohl to udělat člověk, mohlo to udělat jiné zvíře či jiná zvěř, když dotčený pozemek nebyl oplocen a byl volně přístupný, tedy jeho vlastníkem zcela nezabezpečený proti vniknutí osob nebo zvěře. Z fotodokumentace pahýlů a dalších zbytků dvou drobných stromčků také spolehlivě nevyplývá, že by takovéto poškození způsobily právě krávy, a už vůbec z této dokumentace nelze spolehlivě dovodit, že to byly právě žalobcovy krávy. Mohl to udělat člověk, mohla to udělat zvěř, mohla to udělat jiná zvířata než právě žalobcovy krávy.

Z fotodokumentace pořízené policisty a založené ve spisu nelze vůbec zjistit ani to, jaká zvíř nebo jaká zvířata zanechala na pozemku p.č. X v k.ú. X a v náhonu stopy. Rozhodně z ní nelze spolehlivě dovodit, že jde o stopy sudokopytníků, ani že jde o stopy krav, a už vůbec z ní nelze spolehlivě dovodit, že jde o stopy žalobcových krav. Jestliže policisté obhlíželi stopy na pozemku p. č. X v k.ú. X a stopy tam zjistili, to samé mohli a měli učinit i na pozemku za náhonem, který jako celek považuje správní orgán z neznámých důvodů za pastvinu, která měla být ohrazena nebo jinak po svém okraji zajištěna proti úniku skotu, a mohli zjistit, kam stopy vedou, respektive odkud vedou. To ale nezjišťovali a nic v tomto ohledu nezjistili. Nezjistili tedy ani to, že by stopy vedly do místa, kde měl žalobce v inkriminované době umístěn a zabezpečen skot proti úniku. Proč neučinili v daném ohledu žádné šetření, je otázkou, ale rozhodně nemůže být toto pochybení na straně policistů dáváno k tíži žalobci a trestat jej za to, že jeho krávy unikly z pastviny, respektive že on neučinil opatření pro zabránění úniku svého dobytka ze své pastviny, kterou ovšem nebyl dotčený pozemek jako celek, jak nesprávně uvažují správní orgány, ale jen jeho část nehraničící s náhonem v místě, kde jsou v něm jakési stopy zaznamenané fotograficky a popisované policisty.

Žalovaný se k naprosté většině v odvolání uplatněných námitek ani nevyjadřuje a toto jeho procesní pochybení má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním správním rozhodnutím. Správní orgány také zjevně účelově opomíjí části výpovědi policistů vyznívající ve prospěch žalobce, kdy policista Hladík explicitně sdělil, že neví, jakému zvířeti patřily otisky kopyt, nedokázal určit stáří stop, podle jeho názoru nebyly starší než den (ale i to je mimo čas uvedený v popisu skutku ve výroku napadeného rozhodnutí). S druhým policistou byli jen ve strouze, na pozemek odvolatele za náhonem vůbec nešli. Vyjadřuje-li se k oplocení nebo ohradníku, pak mluví o tom, že oplocení ani ohradník nebyl u náhonu. Krávy našli v plechové boudě daleko od inkriminovaného místa a neví, zda byly nebo nebyly zavřeny. Žalobcův pozemek vůbec neprohlíželi a nezjišťovali, zda krávy mohly z plechové boudy ven, nezjišťovali ani to, zda a jak je tento dobytek zajištěn proti úniku, respektive kde a jak má ohrazenou pastvu.

Policista S. uvedl, že za remízkem (myslel tím pravděpodobně náhon) žádné oplocení nebylo, ale nevybavil si, zda tam byl nebo nebyl ohradník. Jeho odpověď zmiňovaná prvoinstančním správním orgánem v odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí: „Kdyby tam bylo, nebylo by to vyhodnoceno jako přestupek.“, byla odpovědí na dotaz správního orgánu, zda bylo nějaké zabezpečení proti úniku hospodářských zvířat na hranici pozemku. Pro zjištění, zda žalobce porušil nebo neporušil svoji povinnost, není podstatné to, zda bylo zabezpečení proti úniku hospodářských zvířat na hranici pozemku. Jak žalobce již dříve uvedl, funkční elektrický ohradník byl v inkriminované době instalován na jeho pozemku tak, že se jeho zvířata nemohla k náhonu u pozemku p.č. X v k.ú. X v inkriminované době vůbec dostat a policista S. tento fakt při svém výsledku nevyhloučil, když uvedl, že ohradník mohl být někde dál a na žalobcův pozemek nevstupovali. Podstatná je také část výpovědi policisty S., kdy k otázce ohledně stáří stop na zemi a na stromcích uvedl: „Stáří nemohu určit, ale oznamovatelka uváděla, že to nebyl první incident, že tam ty krávy byly už dřív. Pravděpodobně když pohár její trpělivosti přetekl, oznámila to na policii.“ Tato svědecká výpověď zpochybňuje závěr správních orgánů ohledně doby, kdy měl žalobce

porušit své povinnosti, samozřejmě bez dotčení faktu, že se žalobce nedopustil jednání, které je mu dáváno k tíži a za které je mu napadeným rozhodnutím ukládána pokuta.

Žalovaný se k naprosté většině shora uvedených námitek, které byly žalobcem uplatněny již v odvolacím řízení, vůbec nevyjádřil, což má za následek nezákonnost jeho rozhodnutí. Úvahy žalovaného v tom smyslu, že každý pozná kravské lejno a kravské stopy, jsou zcela „mimo mísu“. Jistota žalovaného je zarážející, zejména když na místě nebyl a vše viděl jen z fotografií. Z fotodokumentace si objektivně nemůže být jistý vůbec ničím. Jeden z policistů při svém výslechu uvedl, že tam viděl stopy od lichokopytníků, na čemž zakládal svoji úvahu o tom, že tam byly žalobcovy krávy. V tomto smyslu vyznívá i argumentace žalovaného. Z fotodokumentace, kterou měl žalovaný k dispozici, nelze zjistit vůbec nic ohledně toho, kdo nebo co bylo na pozemku p.č. X v k.ú. X.

Žalobce nadále trvá také na námitce, že pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci jsou relativně bezvýznamné údaje z ústřední evidence ohledně toho, kdo v obci X chová skot. Kdokoliv mohl jakýkoliv jiný skot než žalobcův skot na pozemek sousedící přes náhon s pozemkem p.č. X v k.ú. X dovést nebo dovézt a následně jej zase odvést nebo odvézt. S takovou možností, která reálně existuje, správní orgány vůbec nekalkulovaly.

Závěr správních orgánů, že na pozemek p.č. X v k.ú. X mohly v projednávaném případě vstoupit pouze krávy z žalobcova chovu, nelze považovat za spolehlivý a prokázaný. Úvahy žalovaného v tom smyslu, že je nepravděpodobné, že je něco nepravděpodobné, nevyvracejí možnost, že se to skutečně stalo. S ohledem na vše shora uvedené je pak zcela nepodložený a neprokázaný závěr správních orgánů, že právě žalobcův skot opustil vymezenou pastvinu pro chov, a pokud žalobce opatření učinil, nebyla dostatečná.

Žalovaný si neustále plete, kdo a co má ve správním řízení o správním deliktu prokazovat. Podle práva jsou to správní orgány, na nichž je, aby v nezbytném rozsahu a bez důvodných pochybností prokázaly, že došlo k porušení povinností naplňujícímu skutkovou podstatu nějakého správního deliktu ze strany osoby stojící vně správy. Není to žalobce, kdo by měl prokazovat to, že se něčeho nedopustil a že není odpovědný za správní delikt.

Žalobce s ohledem na shora uvedené opakovaně namítá, že názory a závěry správních orgánů jsou jen nepodloženými spekulacemi a napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím nemají žádný kvalifikovaný podklad skutkový, protože i právní závěry správních orgánů jsou nesprávné. Napadená rozhodnutí jsou z těchto důvodů nezákonná. Nebylo-li v řízení před správními orgány zjištěno a prokázáno, že by žalobce porušil předpisy a dopustil se správního deliktu, za který je trestán, a to zjištěno a prokázáno skutečně nebylo, nelze žalobci po právu ukládat sankci za správní delikt a nelze mu ukládat ani povinnost nahradit náklady řízení.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 20. 6. 2016, v němž uvedl, že žalobce v žalobě několikrát poukazuje na skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s většinou

odvolacích námitek. Žalovaný žalobcovy odvolací námítky v rámci odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul do osmi bodů a s těmito námitkami se také řádně vypořádal. Dle názoru žalovaného není v rámci odvolacího řízení nutné a účelné doslova jednotlivé námítky účastníků řízení opisovat a ke každé se speciálně vyjadřovat, pokud takovéto námítky spolu věcně souvisí a smyslem se překrývají. V takovém případě je za účelem srozumitelnosti samotného rozhodnutí vhodnější obsahově obdobné námítky shrnout a vypořádat se s nimi jako s celkem, což žalovaný i učinil. Tuto úvahu žalovaný opírá i o soudní judikaturu, vztahující se sice k vypořádávání žalobních námitek v rámci soudního sporu, nicméně smyslem se jistě tyto závěry dají aprobovat i na postup v rámci odvolacího řízení; viz Nejvyšší správní soud sp. zn. 7 A 126/2013: „*Povinnost posoudit všechny žalobní námítky totiž neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit Jeho úkolem bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.*“

Z žaloby ani není zřejmé, jaké konkrétní námítky, které zůstaly nevypořádány, má žalobce na mysli. Z tohoto důvodu považuje žalovaný tuto žalobní námitku za irelevantní a nemůže se k ní ani blíže vyjádřit. Pokud přesto zůstaly některé dílčí námítky žalobce v odvolacím řízení nevypořádány, mohlo se jednat maximálně o námítky, u kterých by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok prvoinstančního rozhodnutí; takové námítky nevypořádává ani Ústavní soud (viz např. sp. zn. II. ÚS 2029/08).

Námitku žalobce, že mu není zřejmé, na základě jakého podkladu změnil žalovaný prvoinstanční rozhodnutí výrokem č. I. žalobou napadeného rozhodnutí, tj. doplnění parcelního čísla pastviny, přičemž nevyrozuměl žalobce o možnosti seznámit se s novými podklady před vydáním rozhodnutí, považuje žalovaný za neopodstatněnou. Parcelní číslo pastviny, ze které došlo k úniku žalobcova skotu, je zřejmé jak z podkladů prvoinstančního orgánu, tak i z vlastního odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Toto parcelní číslo pozemku považoval žalovaný za nutné doplnit i do výroku samotného prvoinstančního rozhodnutí, a to z důvodu přesné identifikace místa spáchání správního deliktu. Proto žalovaný v rámci odvolacího řízení prvoinstanční rozhodnutí v tomto smyslu změnil. Jelikož tedy v rámci odvolacího řízení žalovaný nepoužil žádný nový podklad pro své vlastní rozhodnutí a vycházel pouze ze spisového materiálu prvoinstančního správního orgánu, nečinil vůči žalobci úkon dle § 36 odst. 3 správního řádu. Tento postup je plně v souladu s § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle kterého se „*dle § 36 odst. 3 postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím orgánem.*“

Vzhledem ke skutečnosti, že další žalobcovy námítky obsažené v žalobě se ve své podstatě shodují s námitkami odvolacími, odkazuje žalovaný v této souvislosti plně na odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že prvoinstanční orgán, ač nezískal žádný přímý důkaz, učinil veškeré možné kroky ke zjištění pachatele předmětného správního deliktu, správní řízení provedl v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí řádně a logicky odůvodnil, přičemž úvahy prvoinstančního orgánu mají oporu ve spisové dokumentaci. Výrok rozhodnutí prvoinstančního orgánu ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím obsahuje veškeré náležitosti na něj kladené správním řádem i soudní judikaturou, tj. osobu pachatele, způsob, čas a místo spáchání správního deliktu. Pro skutečnost, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí není přímo uvedeno, že žalobce se dopustil správního deliktu jako chovatel hospodářských zvířat a že uniknuvší skot byl hospodářskými zvířaty chovatele, není

dle názoru žalovaného možné považovat prvoinstanční rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného za nezákonná; v opačném případě by se jednalo o přepjatý formalismus.

Nadto tyto skutečnosti nejsou ani způsobilé změnit smysl výroku prvoinstančního rozhodnutí, především co se spáchání správního deliktu týče. Obecně je spáchání správního deliktu založeno na objektivní odpovědnosti, tj. za následek. Pokud dojde k porušení právní povinnosti, je tím porušen i zájem společnosti a zároveň naplněna objektivní stránka správního deliktu, což je při prokázání tohoto porušení k vyvození odpovědnosti za správní delikt dostačující (viz např. Nejvyšší správní soud, sp. zn. 9 As 13/2012). Dle názoru žalovaného se právě porušení právní povinnosti žalobce prvoinstančnímu orgánu prokázat podařilo a z toho důvodu žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a v části změnil (úvahy, které žalovaného ke změně vedly, jsou součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí).

Skutečnost, že prvoinstanční orgán měl za to, že má zjištěn skutkový stav věci a žalobce sám na svoji obhajobu prakticky rezignoval a nenavrhl důkazy na podporu svých odlišných tvrzení, nelze přičítat k tíži ani jednomu ze správních orgánů. Prvoinstanční orgán tak neměl důvod o svých zjištěních pochybovat a tuto pochybnost neměl při svém rozhodování ani žalovaný (k přesunu důkazního břemene viz výše uvedený rozsudek NSS).

Jak plyne ze soudní judikatury, rozhodnutí prvoinstančního orgánu a orgánu odvolacího tvoří jeden celek, přičemž určité korektury odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí jsou přípustné. Žalovaný má za to, že prvoinstanční rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím o odvolání jsou zákonná, přezkoumatelná, srozumitelná a není dán důvod pro jejich zrušení. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Žalobce za použití § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. i žalovaný ve smyslu § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Dle § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání, *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako chovatel hospodářských zvířat dopustí správního deliktu tím, že neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat nebo nemá k dispozici nástroje a pomůcky uvedené v § 11 odst. 2.*

Dle § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání, *chovatel je povinen učinit opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat a mít pohotově k dispozici*

nástroje a pomůcky k okamžitému poskytnutí první pomoci, pomoci při porodu či náhlém onemocnění a vlastní vyprošťovací nářadí odpovídající druhu chovaných zvířat a používané technologii, zařízení k nakládce a vykládce zvířat, jakož i nástroje k okamžitému omráčení a vykrvení hospodářského zvířete při nutné porážce.

*Dle § 27a odst. 20 písm. c) zákona na ochranu zvířat proti týrání, za správní delikt se uloží pokuta do 50 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. j), l) nebo n), podle odstavce 3 písm. b) nebo d), **podle odstavce 4 písm. a) až f), j), k) nebo l), podle odstavce 5, podle odstavce 11 písm. c), podle odstavce 12, podle odstavce 13 písm. a), b), e), f), h), i), j), m) až p), podle odstavce 14, podle odstavce 16 písm. c) nebo d) anebo podle odstavce 17.***

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Oporou pro takový rezultat je obsah správního spisu.

Leitmotivem žaloby je tvrzení, že skutkový stav, tak jak byl správními orgány zjištěn, a nepřímě důkazy, které měly správní orgány k dispozici, nepostačovaly k závěru, že se žalobce dopustil vytýkaného správního deliktu, tedy že neučinil opatření nezbytná k tomu, aby jím chovaný skot unikl z jeho pastviny na soukromý pozemek jiného vlastníka.

Soud je opačného názoru.

Nebylo možné si nepovšimnout toho, že prvoinstanční správní orgán vydal meritorní rozhodnutí celkem třikrát, když rozhodnutí ze dne 11. 11. 2014 a ze dne 11. 3. 2015 byla žalovaným k žalobcovu odvolání zrušena. Předmětem přezkumu je však rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnutí městského úřadu částečně změněno a ve zbytku potvrzeno. A obě tato rozhodnutí v soudním přezkumu obstála.

Po změně provedené napadeným rozhodnutím je žalobci kladeno za vinu, že „neučinil v době od 22:00 hodin dne 26. 6. 2014 do 12.00 hodin dne 27. 6. 2014 opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat (skotu). V této době unikl skot z pastviny chovatele p. č. X v k. ú. X na soukromý pozemek jiného vlastníka za domem čp. 12 v obci X, p. č. dle X v k. ú. X. Došlo tak k nesplnění povinnosti z ustanovení § 11 odst. 2 zákona (= zákon na ochranu zvířat proti týrání), který stanovuje, že „chovatel je povinen učinit potřebná opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat“, a tím ke spáchání správního deliktu podle § 27a odst. 4 písm. e) zákona.“.

Není sporu o tom, že žalobce je chovatelem skotu. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru o žalobcově odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat proti týrání na základě nepřímých důkazů, které, dle názoru žalovaného i prvoinstančního správního orgánu, tvoří ucelený řetězec. Žalobce naopak tvrdí, že pastvina na pozemku p. č. X v k. ú. X byla v inkriminovanou dobu v místech neopatřených oplocením zajištěna funkčním a spolehlivě účinným elektrickým ohradníkem.

Žalobce předně namítá, že správní orgány nezjišťovaly ani nezjistily, jaký pozemek (pozemky) žalobce využívá k chovu skotu, resp. nezjistily, kde měl žalobce v inkriminované době skot umístěn a zabezpečen.

Soud k této námitce konstatuje, že žalobce během řízení výslovně neuvedl, že na pozemku p. č. X v k. ú. X skot nechová. Ostatně, i díky námitce (shodná s námitkou odvolací) zpochybňuje pouze to, že to správní orgány nezjišťovaly/nezjistily, ale netvrdí, že se na onom pozemku skot nenacházel. Po celou dobu správního řízení bylo zřejmé, že pozemek, z něhož měli sudokopytníci uniknout, byl pozemek p. č. X, avšak žalobce svoji procesní strategii vystavil v podstatě jen na tvrzeních, že onen pozemek zabezpečen byl (nikoliv, že se tam krávy nenacházely) a že nebylo prokázáno, že na sousedčin pozemek vůbec pronikl skot, natož skot žalobcův. Správní orgány obou stupňů proto tento fakt, tedy že žalobce chová krávy na pozemku p. č. X, považovaly právem za nesporný, což je zároveň odpověď na námitku „kde vzal žalovaný podklady pro změnu prvoinstančního rozhodnutí“. Žalovaný se se stejnou odvolací námitkou vypořádal na str. 9 napadeného rozhodnutí, když zdůraznil, že žalobce v odvolání sám uvedl, že skot byl na tomto pozemku umístěn. Proto námitka, tak jak byla uplatněna, nebyla shledána důvodnou. A nedůvodné je rovněž žalobní tvrzení, že krajský úřad nemohl onu změnu (míněno vložení textu „p. č. X v k. ú. X“) učinit bez toho, aby „před vydáním napadeného rozhodnutí vyrozuměl žalobce a umožnil mu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení k novým podkladům a uplatnit svoji obhajobu“. Parcelní číslo pastviny, ze které došlo k úniku žalobcova skotu, rozhodně nebylo podkladem rozhodnutí nově pořízeným odvolacím orgánem, u něhož § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu předpokládá postup dle jeho § 36 odst. 3; šlo o skutečnost zřejmou jak z podkladů shromážděných prvoinstančním orgánem, tak z odůvodnění jeho rozhodnutí.

Další soubor námitek brojil proti hodnocení stop (polámané větve stromů, stopy po zvířatech, zvířecí exkrementy) zajištěných na pozemku p. č. X, kde došlo ke vzniku škod, resp. proti hodnocení svědeckých výpovědí policistů, kteří ohledali inkriminované místo. Ani tyto námitky soud nepovažuje za důvodné.

Je třeba si uvědomit, že žádný z důkazů, tím méně pak důkazů nepřímých, nelze vykládat a hodnotit izolovaně. Správní orgány měly především k dispozici důležité (nikoliv relativně bezvýznamné, jak tvrdí žalobce) informace Ministerstva zemědělství [ze dne 26. 9. 2014 (č. 1. 8 správního spisu) a ze dne 27. 8. 2015 (č. 1. 31 správního spisu)], o tom, že žalobce má zaevidován chov sedmi kusů skotu plemene charolais, a dalším nejbližším evidovaným chovatelem je AGRO Staňkov a. s. Na č. 1. 35 správního spisu je pak založeno vyjádření této společnosti ze dne 7. 9. 2015, že její chov je umístěn v obci Mimov, asi dva kilometry od Xa, a jedná se o ustájení telat. Stejně tak není zapotřebí hlubších zoologických či veterinárních znalostí, aby se dalo s jistotou tvrdit, že výkaly zadokumentované (fotodokumentace) na místě jsou exkrementy skotu a zvířecí stopy na pozemku p. č. X patří větším jedincům.

Dále, prap. D. H. ve svědecké výpovědi uvedl, že otisky stop nalezených na místě nebyly starší, než jeden den. Hlídka, jejímž byl členem, došla na pozemek p. č. X dne 27. 6. 2014 zhruba v 15.20 hodin [k tomu srov. úřední záznam ze dne 27. 6. 2014, čj. KRPP-105926-2/PR-2014-030112, podle něhož L. K. téhož dne v 15:00 hodin oznámila, že na její pozemek (= pozemek p. č. X) vstoupilo stádo krav, a protokol o výpovědi svědka D. H. ze dne 3. 9. 2015, čj. MUHT 7436/2015 (288/2014 ŽP/TÝ), podle něhož hlídka dojíždí do obce většinou do 20 minut)]. Čistě matematicky, stopy tak, dle zasahujícího policisty vznikly

nejdříve dne 26. 6. 2014 v 15.20, nikoliv přesně v 15.20. Nejde tak o údaj stojící „mimo čas uvedený v popisu skutku ve výroku rozhodnutí“, jak tvrdí žalobce, ale do časového rámce vymezeného správními orgány naopak zapadá. D. H. sice nepoznal, jakému zvířeti patří otisk kopyta, ale nepochybnil, že by se jednalo o stopu zvířete. A časové vymezení spáchání správního deliktu rozhodně nepochybnuje (jak tvrdí žalobce) ani výpověď druhého z policistů, pprap. V. S., který uvedl, že stáří stop nemůže určit, ale „oznamovatelka uváděla, že to nebyl první incident, že tam ty krávy byly už dřív. Pravděpodobně když pohár její trpělivosti přetekl, oznámila to na policii“ [viz protokol o výpovědi svědka V. S. ze dne 3. 9. 2015, čj. MUHT 7436/2015 (288/2014 ŽP/TÝ)]. Svědek neuvedl nic jiného, než že k podobné události došlo již dříve, a z jeho výpovědi rozhodně nelze konstruovat, že by zvířecí výkaly byly na místě delší dobu. Je třeba opět respektovat zásadu hodnocení jednotlivých důkazů v kontextu s důkazy ostatními, v tomto příp. se svědeckou výpovědí D. H. Oba policisté shodně vypověděli, že pozemek p. č. X nebyl nijak zabezpečen. D. H. uvedl: „*Ta louka a ta zahrada (= pozemky p. č. X a X – pozn. soudu) byly od sebe odděleny jen takovou strouhou. (...) Mezi pozemky byla akorát ta strouha, oplocení tam nebylo. Ohradník si nevybavuji. Já jsem tam nic neviděl, jestli tam byl ohradník na zemi, si nevybavuji. Bylo to volně přístupné.*“ V. S. pak k témuž konstatoval mj. toto: „*Tam byla louka (= pozemek p. č. X – pozn. soudu), na které nebylo patrné žádné oplocení nebo jiné ohraničení. (...) Kdyby tam bylo (k dotazu na zabezpečení proti úniku hospodářských zvířat – pozn. soudu), nebylo by to vyhodnoceno jako přestupek. Pokud tam bylo nějaké zabezpečení, nebylo dostatečné. Za remízku žádné oplocení nebylo. Nevím, zda na místě byl nebo nebyl ohradník. To si fakt nevybavuji. (...) Mohl být někde dál, ale na jeho (= páně M... – pozn. soudu) pozemek jsme nevstupovali.*“ Výpovědi policistů nejsou nejasné, jednoznačně se shodli na neexistenci oplocení a ani jeden z nich rozhodně nepotvrdil, že na místě byl ohradník. Naopak, to že by tam ohradník byl, si ani jeden z nich nevybavil. A i kdyby se někde v místech, kam policisté neviděli a nešli, nějaké oplocení či ohradník nacházely, podstatné bylo, zda tyto prostředky byly účinné.

Policisté na místě a následně správní orgány na základě popsanych důkazů dospěli ke správnému závěru o tom, že na pozemek p. č. X vnikly krávy. A stejně tak ony důkazy dávají jistotu, že to musely být krávy žalobcovy. Žijeme totiž v reálném světě, nikoliv ve světě obtížně představitelných a proveditelných teorií až spekulací o tom, že hovězí dobytek na pozemek p. č. X někdo, nikým nepozorován, přivezl/přihnal a následně odvezl/odvedl, příp. s sebou vzal a na pozemek následně vyklopil zvířecí výkaly. Jestliže je „za humny“ (ve vztahu k pozemku p. č. X) žalobcem chován skot, jestliže jsou dalším nejbližší chovaným dobytkem telata dva kilometry daleko, jestliže jsou na pozemku p. č. X zdokumentovány stopy velkých zvířat, nikoliv staré kravské exkrementy a polámané stromky, a jestliže svědecké výpovědi vyvrátily existenci oplocení a nepotvrdily existenci elektrického ohradníku, pak nelze správním orgánům vyčítat, že nic nezjistily a neprokázaly. Opak je pravdou – správní orgány postupně nashromáždily dostatek, byť nepřímých důkazů, ty v kontextu posoudily a vyvodily z nich správné závěry o žalobcově delikttní odpovědnosti.

Dále, nedostatečně konkrétně byla uplatněna námitka, že „žalovaný se k naprosté většině shora uvedených námitek, které byly žalobcem uplatněny již v odvolacím řízení, vůbec nevyjádřil“. Ustálená judikatura správních soudů vychází ze zásady, že i při nejmírnějších požadavcích musí být z žaloby poznatelné, v kterých částech

a po jakých stránkách má soud naříkané rozhodnutí zkoumat. Soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen nebo to, že řízení bylo vadné, nebo to, že se žalovaný nevypořádal s námitkami, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno (k tomu srov. i znění § 71 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce přesně neuvedl, co myslí onou „naprostou většinou shora uvedených námitek“. Krajský soud se seznámil s obsahem žalobcova odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, a konstatuje, že krajský úřad vznesené námitky řádně vypořádal.

Žalobce rovněž spatřoval nezákonnost rozhodnutí v tom, že výroková část neobsahuje doslovné označení žalobce jako chovatele hospodářských zvířat.

Podle § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat proti týrání *právníká nebo podnikající fyzická osoba se jako chovatel hospodářských zvířat dopustí správního deliktu tím, že neučiní opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat nebo nemá k dispozici nástroje a pomůcky uvedené v § 11 odst. 2.*

Relevantní část výroku (po změně učiněné napadeným rozhodnutím) zní: „*Zemědělský podnikatel Ing. P.M. IČO: X, se sídlem ... (dále jen „chovatel“) neučinil v době (...) opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat (skotu). V této době unikl skot z pastviny chovatele p. č. X v k. ú. X na soukromý pozemek jiného vlastníka za domem čp. 12 v obci X, p. č. dle X v k. ú. X.*“ Dle názoru soudu, takto formulovaný výrok z pohledu § 27a odst. 4 písm. e) zákona na ochranu zvířat a uplatněné námitky plně ob stojí. Je z něj patrné, že žalobce je (zemědělským) podnikatelem, tedy podnikající fyzickou osobou, a zároveň chovatelem hospodářských zvířat (skotu). I ostatní části výroku označují žalobce jako chovatele a z kontextu výroku i odůvodnění je zřejmé, že je chovatelem hospodářských zvířat (skotu). Rovněž tato žalobní námitka byla shledána nedůvodnou.

Soud rovněž neshledal, že by prvoinstanční a napadené rozhodnutí, resp. řízení jejich vydání předcházející, vybočovala z mezí daných Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Podstatou demokratického právního státu, jehož pravidel se žalobce dovolává, je nejen respekt k právům účastníků řízení, ale ve stejné míře i dodržování povinností plynoucích ze zákona. V žalobcově věci se jednalo o povinnosti dané zákonem na ochranu zvířat proti týrání, konkrétně jeho § 27a odst. 4 písm. e). Soud dospěl, stejně jako správní orgány, k závěru, že žalobce těmito povinnostem nedostál, a dopustil se tak správního deliktu, za který mu byla uložena sankce.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal ani jedno z žalobních tvrzení důvodným, **žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.**

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady

soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 31. října 2017

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
L. K.